

Interiors

Pere Duran

Emili Bassols Isamat

El destí és capriciós. La primera vegada que vaig arribar a can Jordà devia ser l'estiu de 1985. Va ser un encontre fortuït. Recordo que hi vaig arribar exercint les funcions de copilot en un atrotinat Seat Panda vermell, després de circular per unes pistes plenes de rocs –com no podia ser d'altra manera tractant-se de la colada del volcà del Croscat– i travessar la Fageda d'en Jordà, que llavors em va semblar una espessa boscúria. La xicota del meu amic era monitora d'un camp de treball i jo vaig acceptar fondre'm una estona i exercir, temporalment, d'espelma. Vaig tenir la sensació d'arribar a un indret abandonat de la mà de Déu, perdut a la quinta forca.

Era capvespre. Després d'un revolt, can Jordà se'm va manifestar com aquella fortalesa que apareix després que un cop de vent en dissipï la boira circumdant. La manca de llum em va impedir percebre'n les dimensions reals, però la sòbria estructura de la masia, emplaçada en un indret privilegiat, presidint la vall del Corb i amb un dels boscos més captivadors de Catalunya al seu redós, insinuava una notable contundència volumètrica. Fou un contacte fugisser, aliè al que seria una futura relació molt més íntima.

Feia anys que can Jordà havia abandonat l'activitat agropecuària. Es notava per la buidor humana i la manca de caliu animal. La masia, construïda el 1767, va ser adquirida el 1981 per la Diputació de Girona, la qual va afrontar la complicada missió de recuperar-la. I ho va fer amb una intervenció contundent: la de l'exèrcit. Gràcies a un acord establert entre la Diputació i el Govern Militar de Girona, el setembre de 1984, les tropes de la Companyia de Sapadors del Batalló Mixt d'Enginyers IV de Girona entren a can Jordà amb unes ordres molt clares: netejar i consolidar l'interior de la masia, arranjar els seus voltants i adequar-ne els accessos. L'actuació va servir per frenar el seu deteriorament i, alhora, posar al descobert el seu gran potencial com a equipament públic.

Fou aleshores quan aquella antiga pairalia va patir una certa crisi d'identitat. Primer es va pensar a convertir-la en escola de natura; després, en una videoteca; finalment, el 1993 es va acabar convertint en una de les dues seus del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa. L'altra seu era (encara és) el Casal dels Volcans, a Olot, on jo ja feia tres anys que treballava com a biòleg i des d'on, d'ençà de la decisió que els tècnics ocupéssim can Jordà, esperava ansiós el trasllat. Així doncs, el segon encontre s'estava gestant. L'atzar havia organitzat la trobada, i qual-sevol el contradiu! Abans d'ocupar un dels despatxos de can Jordà, vaig assistir a les obres de rehabilitació. Feia goig de veure com can Jordà tornava a sentir-se orgullosa de si mateixa: tenia sala d'actes, d'exposicions, despatxos, fins i tot un centre de documentació, amb el fet diferencial que la qualitat de l'interior li proporcionava, a través de la finestra, l'exuberant paisatge exterior. Al seu voltant, es recuperaven camps i es restauraven uns antics estanys on cada matí, encara ara, la masia s'emmiralla coqueta. Des de can Jordà s'havia explotat una finca; avui, des de les seves oficines, es gestiona tot un parc natural.

Els anys m'han esvaït tota sensació de llunyania, i cada matí, quan m'hi adreço, penso en els informes pendents i m'oblido de reverenciar, com seria de justícia, la Fageda d'en Jordà. En més d'una ocasió m'he hagut de sentir allò que hauria de pagar per treballar en un lloc com can Jordà. Em sento molt afortunat de treballar-hi, ho reconec, però, si us plau, el sou que no me'l toquin, que he de mantenir en bon estat de salut la meva apassionada relació amb el capriciós destí.

Can Jordà